

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123513008/facsimile.pdf> (tilgået 19. oktober 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

til at begynde paa et tungt Arbejde, han ikke havde Spor af Lyst til. Alle disse nye Mennesker. Hvor det var dumt med Menneskene; alle Vegne var de ham i Vejen og forstyrrede. Og pludselig længtes han saa inderlig hjem igen, tilbage til det solfattige Hjem, hvor han kendte alt ud og ind, og hvor inter kom ham paa tværs og tvang ham ud af den Vane, han slentrede af i, jævnt og mægtigt.

Den Seng dér med det hvide Tæppe over, den var ren og skinnende, men det var ikke *hans* Seng; hans Moder havde ikke redt den, hans hyggelige Moder. Hun stod saa tydelig for ham; Billedet af Hjemmet samlede sig om hende. Og hun sad der inde i Byen og længtes efter ham; begge to længtes de.

Han vilde skrive ind til hende straks. Brevpapir og Konvolut havde han i Lommen og et Blyant. Det kunde godt gøres med Blyant. Hjemmefra havde han Frimærker paa Konvoluterne.

Der stod et Bord foran Vinduet; der kunde han sidde. Moderen vilde blive glad.

Ligesom han vilde begynde, fik han Øje paa en Ørentvist, som kom krybende hen over Vinduskarmen. Han fejede den ned paa Gulvet med Blyantet og traadte den ihjel.

Kære Moder! skrev han.

Og saa saa han ud i Gaarden, over paa Portlængen, for at samle en Begyndelse.

Portlængen kastede et Par Alen Skygge langs sig, ellers laa Gaarden i Sol. Duerne spaserede rundt derude, og af og til kom en Spurv eller to flyvende ned, sad et Øjeblik paa en Brosten eller hoppede lidt omkring og fløj saa igen. En af de to store Hunde laa ved Vandposten med Hovedet paa Forpoterne og sov i Solskinnet.

Jørgen lagde Blyantet og lukkede Vinduet op.

Saadan en Fred der alligevel var over den Gaard! De saa saa trykke ud de Straatage. Han stirrede ud paa dem og syntes

tilsidst, han ikke havde set paa andet siden sin Barndom, saa hjemlige forekom de ham. Den Ro der var over dem! De laa dér i den stille Sommerdag, som om der ikke var andet end stille Sommerdage til hele Aaret rundt. Og over dem den varmedirrende blaa Himmel. Alt sammen saa lysende, lydløst.

Han tog Blyantet igen men kunde ikke finde paa noget og havde egentlig heller ikke rigtig Lyst mere. Konvoluten var faldet paa Gulvet. Da han vilde tage den op, kom han til at se paa Ørentvisten, han havde traadt ihjel før. Før? Han syntes alligevel, han begyndte at føle sig hjemme.

Brevet fik vente. Det var i Grunden Synd mod Moderen. Men han kunde ikke. Naar han ikke længtes, hvad skulde han saa skrive før? Og han længtes alligevel ikke.

Jørgen hentede sin Hat og gik ud i Haven. Der var ingen i Stuerne.

Og heller ingen i Haven. Han stod lidt i den aabne Spisestuedør og saa ned over Midtergangen. Den trekantede Skygge, han havde faaet et Glimt af før, kom fra en spidstoppet Busk, som stod i et Plænebed. Gangen gik midt gennem Plænen og delte den i to Dele, der bredte sig til begge Sider, lysegrønne og aabne for Solen. Ude om Randene stod Buskads og yderst den høje Række Popler, der gik hele Gaarden rundt; oppe i Toppen var Poplerne visne og stak de knastørre Grene til Vejrs i Varmen; men nede om Stammerne sad Bladene tæt, og kun et enkelt Sted kunde Jørgen skimte Marker i Sol bag dem.

Han gik ganske langsomt ned ad Midtergangen, fra Solskinnet ind mellem to høje Hasselhække, hvor Skyggen var klam og Luften sur af vaad Jord, som om der aldrig faldt Sol.

Og saa løb Gangen ind i et Lysthus.

Jørgen blev staaende i Indgangen og kikkede ind. Der stod en Bænk og et Bord, og paa Bordet laa en lille straaflattet Sykurv. Han blev rød i Hovedet og kom i det samme til at tænke paa